

Co všechno se může stát u zásahu.

Když někdo z nás „mokrejch“ hasičů někdy vzpomíná, třeba u piva nebo jen tak z dobrého rozmaru na časy „kdy ještě hořelo“ tak většinou neslyším nic nového. Historie se opakuje a někdy se opakují sami hasiči. Ale tuto příhodu, která se stala mně osobně a která mi utkvěla v paměti, jsem mnoha lidem nevyprávěl. Ono se také není moc čím chlubit. Ale posuďte sami.

Kdysi v minulém století:

„Tak pojede družstvo-cisterna – požár sklepa - ulice (*tak to už si fakt nepamatuju*). Koukám na rozsvícené poplachové světlo a úporně si snažím vzpomenout, co mám za techniku. Noční výjezdy jsou opravdu nečekané. Ale nic, soukám se do ponožek, kalhot a s ostatními běžím do garáže. Cesta tam vede přes skluzy a několik pravoúhlých zatáček které člověk ani nevnímá a ani kolikrát neví, jak se u aut vlastně ocitl. Boty, natáhnout kalhoty a kšandy, kabát a během tohoto kolotoče si vzpomenu, co mám vlastně za číslo a s kým. Jsem „jednička“ a „dvojka“ je můj dobrý kamarád, takže vlastně o nic nejde. „Vše je pod kontrolou.“ A jede se. Tohle všechno se odehrálo tak asi během jedné minuty. „*Čas je relativní veličina*“. Nasoukat se do dejcháku, maska, vysílačka, světlo. „Kam to vlastně jedeme?“ Ptám se spojky, která navádí řidiče na místo zásahu. Odpověď jsem ani nečekal. Má s noční Prahou opravdu dost práce. U domu, kde se ze sklepních okýnek valil černý kouř, už bylo živo. Nechápu, kde se v půl druhé v noci bere tolik čumilů.

Situace je jasná „jednička a dvojka“ musí dolů do sklepa zjistit co se tam děje. Tato fáze je nejneoblíbenější a nejrizikovější z celého zásahu. Nikdo neví, co tam hoří a kde to je. Chlapi už natáhli podél vchodu do domu hadice a já nasazuji proudnici. „Klap“. Jdeme na to.

Když otevírám dveře do sklepa, vyvalí se teprve pořádná porce kouře a čumilové začínají couvat. „Já jim říkal, aby šli kousek dál.“ Nevidím ani na špičku nosu a baterka je k ničemu. Kolega mi dává ruku na záda a bere splasklou hadici na rameno: „Jdeme?“ Kývám, že ano a mizíme v dýmu. Všechno utichá - jenom někde v hloubce pod námi je slyšet slabé praskání a hukot. Jen úplně slabounce. Postupujeme pomalu dolů, ramenem a rukou kopírujeme stěnu a napínáme sluch. Nohou nahmatávám další a další schody. Stěna končí a tma vyplňuje celý prostor kolem nás. Jen zkusmo si dávám baterku k masce, abych viděl, jestli svítí. Svítí a já jí hned zase vypínám. Světlo je nám teď k ničemu. Začíná se oteplovat a jdeme do kolen. Rukou se snažím něco nahmatat. Stěna. Zatajujeme dech aby dejcháky přestaly syčet a posloucháme. Hučení a praskot je blíž, ale ještě není vidět žádné světlo. Pomalu postupujeme vpřed a chodba se zatáčí doleva. Hukot zesiluje a teplota také. Už se krčíme až u země. Ve vysílačce se ozývá: „Tak jak to tam vypadá? Už to máte?“ „Už jsme blízko“, zahuhlá kolega a suneme se dál. Hadice už má docela slušné tření a tak táhneme jak koně. Konečně se kolem začíná slabě červenat a viditelnost se trochu zlepšuje. Nabíráme pár metrů hadice a do vysílačky voláme: „Vodul!“. „Dáváme“, zazní v zápětí. Mezi tím dorážíme na místo. Hoří dvě nebo tři sklepní kóje a vedro je tu jak v pekle. V hadici zarachotí, otevírám proudnici, aby vzduch vyprchal a udělal místo vodě. Namířím tam kde je záře největší a proud vyrazí vpřed. Hašení v malých prostorách má tu nevýhodu, že nemáte před vzniklou párou kam utéct. Teplota nás nemilosrdně zatluče na zem. „Sakra to je hustý!“ Pomalu se začíná zase stmívat. Dobré znamení. Oheň je na ústupu. Po chvílce vypínám proud a posloucháme. Jen syčení a kapky vody nám pleskají na přilbu. Hlásíme do

vysílačky, že oheň je pod kontrolou a „lokalizace“. Ozve se: „Hele, nasazujeme přetlakovou ventilaci, tak najděte nějaké okénko, aby to šlo ven“. Kousek před námi jsem si všimnul, že je stěna a kde je stěna, tam by mohlo být okno. Baterka už má dosvit tak na půl metru. Sekerou urážím zámek od posledních dveří v chodbičce a svítím dovnitř. Jenom vyrovnané řady kompotů a nějaké bedny. Lezu tedy dovnitř a rukou šmátrám nahoru, zda tam není okno. Něco tam je, ale nedosáhnou tam. V regálu za mnou nahmatávám bedničku. Stavím ji na zem a lezu na ni. Sklepní kóje je úzká a s dýchacím přístrojem na zádech jsem jak hrom do police, kompoty jenom řinčí. Přede mnou v úrovni pasu končí regál a nad ním je železný rám od okna na chodník. Při natahování po klíče mi povoluje bednička pod nohama a já padám dolů. Jenomže pád se nekoná. Nějaká krabice, která byla přede mnou na regálu se při mojí snaze dosáhnout, co nejvýš vzpříčila mezi mne a regál. Zády jsem opřený o stěnu s kompotama, nohy dvacet centimetrů nad zemí. Samosvorný efekt umocněný mojí váhou a váhou všech věcí co mám na sobě je značný. Při snaze zavolat na kolegu aby mne vytáhl, jsem docítil akorát toho, že jsem vydechl. Ale s nádechem to je horší. Tak tady ve špinavém sklepe dvacet čísel nad zemí mrskám nohama, snažím se nadechnout a bojuju o holý život. Paráda. Takhle jsem si svůj konec nepředstavoval.

Můj kolega, co stál venku, potom vyprávěl: „Tak ti tam stojím a čekám, až vyleze a on pořád nikde, tak tam nakouknu a posvítím. Vidím nohy, jak s nimi kope nad zemí, mlátí rukama a děsně koulí očima. Nechápu, co to předvádí a tak ho popadnu za ruku a šubnu. Vypadnul odtamtud jako dělová koule. Za ním se sesypal regál kompotů a hromada beden.“

Jak je to krásné když se zase můžete nadechnout!

To okno tam opravdu bylo. Kolega, který byl o kus větší než já, tam z té bedničky pohodlně dosáhl a otevřel ho. Za pár minut byl sklep vyvětraný a dohašení trvalo už jenom chvíli.

Prostě takový obyčejný požár sklepa, kterých jsem zažil hodně, ale na tohle nikdy nezapomenu.